

Kammarrätten i Sundsvall
Box 714
851 21 Sundsvall

Överklagande av dom meddelad av Förvaltningsrätten i Luleå den 21 oktober 2011, målnr 446-11

Yrkanden

Skogsstyrelsen yrkar att kammarrätten beviljar prövningstillstånd.

Skogsstyrelsen yrkar vidare att kammarrätten undanröjer förvaltningsrättens avgörande och fastställer Skogsstyrelsens beslut.

Grunder

1. Naturskyddsföreningen kan inte anses ha haft talerätt när målet prövades hos förvaltningsrätten, varför förvaltningsrätten borde ha avvisat föreningens överklagande.
2. Avverkning på de två aktuella områdena, i enlighet med Skogsstyrelsens beslut, kan inte anses vara oförenlig med intressen som är av väsentlig betydelse för naturvården eller kulturmiljövården. Tillstånd till avverkning kan inte nekans med stöd av 18 § skogsvårdslagen.

Skäl för prövningstillstånd

Naturskyddsföreningen kan inte anses ha haft talerätt när målet prövades hos förvaltningsrätten. Skogsstyrelsen anser att det inte finns stöd för en sådan rätt i varken den nationella rätten, unionsrätten eller i Århuskonventionen (se skälen för detta resonemang under Prövning av talerätt). Det finns inte heller någon vägledande praxis som visar att så är fallet. Skogsstyrelsen anser att förvaltningsrättens resonemang i frågan om Naturskyddsföreningens rätt att föra talan mot det av Skogsstyrelsen fattade beslutet är otydligt. Därav följer att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att kammarrätten klarlägger huruvida Naturskyddsföreningen ska anses ha haft talerätt i målet hos förvaltningsrätten. Utfallet av ett sådant klarläggande har stor betydelse för rättstillämpningen både generellt och för skogsvårdslagen (SvL) i synnerhet. Av vad som anförts följer även att anledning förekommer till ändring i det slut vartill förvaltningsrätten kommit.

Skogsstyrelsen har sedan 18 § SvL infördes tillämpat bestämmelsen restriktivt och som ett komplement till områdesbestämmelserna i 7 kap. miljöbalken (MB) och samrådsbestämmelsen i 12 kap. 6 § MB. Enligt Skogsstyrelsens praxis ska den användas när en avverkning bedöms så "oförenlig" med exempelvis naturvårdens intressen att den inte kan tillåtas och ett mer permanent långsiktigt skydd i form av naturreservat eller biotopskydd av något skäl inte behövs eller kan tillskapas. På det sätt som förvaltningsrätten tillämpar 18 § SvL blir dock resultatet att 18 § SvL ersätter områdesbestämmelserna och inte kompletterar dem. Enligt Skogsstyrelsens uppfattning är det inte i linje med lagstiftarens syfte med bestämmelsen, att 18 § SvL tillämpas på sätt som förvaltningsrätten angett i sina skäl för avgörandet. Det finns inte heller någon vägledande praxis som visar att en sådan tillämpning är korrekt. Härav följer att det är av vikt för ledningen av rättstillämpningen att kammarrätten klarlägger hur 18 § SvL ska tillämpas. Utfallet av ett sådant klarläggande har stor betydelse för hur Skogsstyrelsen i framtiden ska behandla en ansökan om tillstånd för avverkning inom det fjällnära området. Av vad som anförts följer även att anledning förekommer till ändring i det slut vartill förvaltningsrätten kommit.

Anledning förekommer även till ändring i det slut vartill förvaltningsrätten kommit eftersom det är av största vikt att en domstol grundar sitt avgörande på riktiga antaganden och att domstolen har uppfattat komplexiteten i frågan som ska avgöras. Av förvaltningsrättens avgörande framgår att så inte är fallet.

Förvaltningsrätten har i sitt avgörande utgått från att det i målet är fråga om två mindre osammanhängande områden. Saken är emellertid mer komplicerad än så. Att det är fråga om två områden på 20 hektar vardera, med mark mellan som inte omfattas av avverkningstillstånd, beror på tillämpningen av 18 a § SvL samt de till bestämmelsen hörande allmänna råden. Eftersom tillstånd inte får ges till avverkning på en sammanhängande yta som är större än 20 hektar utan särskilda skäl söks det i sådana här områden flera tillstånd på 20 hektar med minst en behandlingsenhets mellanrum. Den totala ytan kan därför bli betydligt större än i den enskilda ansökan. I det ena av de nu aktuella besluten har dock Skogsstyrelsen även justerat ner antalet hektar från de 35 som angivits i ansökan till 20.

Förvaltningsrätten har härvid även konstaterat att naturreservatsinstitutet inte är tillämpligt eftersom det inte är fråga om ett större sammanhängande område. Skogsstyrelsen vill för det första peka på att det är fråga om ett större sammanhängande område, sett till hela Änokdeltat det vill säga hela det område som undantagits reservatsbeslut två gånger och som är omgärdat av naturreservaten Kamajökk och Kvikkjökk-Kabla fjällurskog. För det andra vill Skogsstyrelsen peka på att naturreservat, nationalparker och naturvårdsområden oftast består av relativt små områden. Ungefär 20 procent av områdena är mindre än 20 hektar och omkring 50 procent är mindre än 50 hektar. Även när det gäller skydd av skogsmark finns flera naturreservat instiftade, både under 1990-talet som under 2000-talet, vilka är mindre än 20 hektar, både i norra som i södra Sverige, se Statistiska centralbyråns publikation M141 Skyddad natur, främst s. 16, [bilaga 1](#) samt utskriften från Kartverket skyddad natur, Naturvårdsverkets hemsida, [bilaga 2](#). Biotopskydd kan dock inte beslutas på området eftersom det av Skogsstyrelsens allmänna råd till 7 kap. 11 § MB

framgår att med mindre mark- eller vattenområden bör avses områden som normalt inte överstiger 20 hektar. Mark- och miljödomstolen har dessutom i dom den 13 juni 2011, målnr 8789-10, fastställt att utgångspunkten måste vara att hela det område som är skyddsvärt ska omfattas av ett biotopskydd. I dessa fall är områdena (det vill säga hela området som omfattas av naturtypen) alldeles för stora, se karta bilaga 3.

Prövning av talerätt

Det resonemang som förvaltningsrätten för angående Naturskyddsföreningens talerätt i målet förefaller otydligt. Skogsstyrelsen har svårt att ur förvaltningsrättens avgörande utläsa varför Naturskyddsföreningen ska anses ha talerätt.

Frågan om vem som har klagorätt besvaras i 22 § förvaltningslagen (FL) med orden *den som beslutet angår, om det har gått honom emot*. Regeln klargör att endast den som har ett visst intresse i saken har rätt att få denna prövad av en högre instans. Hör klaganden inte till denna krets av saklegitimerade intressenter, ska överklagandet avvisas utan prövning i sak. Ett ofta använt uttryck är att beslutet antingen måste påverka vederbörandes rättsställning eller beröra ett intresse som på något sätt är erkänt av rättsordningen. Exempel på ett sådant erkännande är att det i författning eller förarbeten framgår att vissa intressenter ska beaktas vid prövningen (se Förvaltningslagen Med kommentarer, Tryggve Hellners, Bo Malmqvist, 2007, s. 277 f.) I SvL finns inte någon specialbestämmelse som ger Naturskyddsföreningen klagorätt. Det finns inte heller någon bestämmelse om att t.ex. yttrande eller liknande ska inhämtas från föreningen, vilket hade kunnat grunda klagorätt för föreningen.

I praxis har intresseorganisationer inte tillerkänts klagorätt när organisationen velat överklaga avgörandet i ett ärende som i första hand berört någon utanför organisationen (Kommentar till 22 § FL i Karnovs rättsdatabas).

I förarbeten till Århuskonventionens implementering i svensk rätt behandlas vissa anpassningar som bedöms som nödvändiga för att leva upp till kraven i konventionen och direktiven som inom EU har beslutats om allmänhetens tillgång till miljöinformation och om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program (dessa direktiv har införts och ändrats i syfte att genomföra artikel 9.2 i Århuskonventionen i unionsrätten). För att åstadkomma överensstämmelse med konventionens krav på att miljöorganisationer ska ha rätt att få ett tillståndsbeslut prövat beträffande alla de verksamheter som räknas upp i konventions- respektive direktivbilagorna, föreslås det att det i vissa lagar införs en sådan rättighet. Det sker genom hänvisning till reglerna om miljöorganisationers talerätt i MB (prop. 2004/05:65, s. 1 f.). Bland dessa lagar ingår inte SvL.

I Århuskonventionens artikel 9.2 stadgas att den berörda allmänheten har rätt att få den materiella och formella giltigheten av ett beslut, som omfattas av artikel 6, prövad. Konventionens artikel 6 reglerar allmänhetens deltagande i beslut om vissa verksamheter. I punkt 1 a hänvisas till en bilaga 1 som anger de verksamheter som ska omfattas av bestämmelserna i artikeln. Avverkning av skog anges inte i bilagan. I punkt 1b anges att bestämmelserna i artikeln även ska omfatta de verksamheter som enligt parternas nationella rätt kan ha betydande påverkan på miljön.

Av EUT L 156, s.17, skäl 11 framgår att Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (MKB-direktivet) bör ändras så att det fullt ut överensstämmer med bestämmelserna i Århuskonventionen, särskilt artikel 6 och 9.2 i denna.

I syfte att genomföra artikel 9.2 i Århuskonventionen har införts en artikel 10 a i MKB-direktivet. I artikel 10 a föreskrivs bestämmelser som är nästan identiska med dem i nämnda artikel i konventionen (Mål C-240/09, p.11).

EG-domstolen har i Mål C-435/97 (WWF) och Mål C-72/95 (Kraaijeveld) konstaterat att MKB-direktivet har direkt effekt.

Århuskonventionens artikel 6 har sin motsvarighet i MKB-direktivets artikel 4. I punkt 1 hänvisas till bilaga 1 som anger de verksamheter som omfattas av bestämmelserna i artikel 10 a. Avverkning av skog anges inte i bilagan. I punkt 2 hänvisas till bilaga 2 som anger de verksamheter som kan komma att omfattas av bestämmelserna i artikel 10 a. Huruvida de ska omfattas bestäms antingen genom granskning från fall till fall eller genom gränsvärden eller kriterier som fastställs av medlemsstaten. Nyplantering av skog och avskogning i syfte att ändra markanvändningen anges i bilagan.

Med hänvisning till ovanstående kan följande konstateras. Århuskonventionen och MKB-direktivet ger miljöorganisationer rätt att få beslut, som omfattar *vissa verksamheter*, prövade av domstol. Enligt MKB-direktivet utgör avverkning av skog inte en sådan verksamhet. Enligt Århuskonventionen kan miljöorganisationer ha rätt att föra talan mot beslut om avverkning av skog om det i den nationella lagstiftningen anges att avverkning av skog har en betydande miljöpåverkan. Det är alltså i den svenska lagstiftningen som en eventuell rätt ges för en miljöorganisation att få ett beslut avseende avverkning av skog prövat, oavsett om Århuskonventionen kan anses ha en slags direkt effekt eller inte. I den svenska lagstiftningen finns ingen bestämmelse av vilken det framgår att avverkning av skog ska anses ha betydande miljöpåverkan. I 3 § förordning (1998:905) om miljökonsekvensbeskrivningar hänvisas till vissa verksamheter som alltid kan antas medföra betydande miljöpåverkan. Av andra stycket samma lagrum följer att länsstyrelsen i fråga om andra verksamheter, med stöd av de kriterier som anges i bilaga 2 till nämnda förordning, ska besluta om en verksamhet kan antas medföra en betydande miljöpåverkan. Det måste alltså i dessa fall ha fattats ett beslut av länsstyrelsen för att verksamheten ska antas medföra betydande miljöpåverkan. Det är oklart om länsstyrelsen med stöd av kriterierna i bilaga 2 skulle kunna besluta att en avverkning av skog kan antas medföra en betydande miljöpåverkan. Ett sådant beslut skulle i så fall initieras genom samrådsprocessen enligt 12 kap. 6 § MB och förordning (1998:904) om anmälan av samråd. En viss indikation på att en avverkning inte kan antas medföra betydande miljöpåverkan är att det i 9 § förordning (1998:904) om anmälan för samråd anges att Skogsstyrelsen innan beslut fattas i ärende avseende skogsbilvägar, skogsgödsling eller skogsmarkskalkning, ska ge länsstyrelsen möjlighet att yttra sig. Ett beslut har i vart fall i det här aktuella fallet inte tagits av länsstyrelsen, att avverkningen kan antas medföra betydande miljöpåverkan.

Skogsstyrelsen anser därmed att Naturskyddsföreningen inte kan anses ha haft talerätt när målet prövades hos förvaltningsrätten, varken enligt Århuskonventionen, unionsrätten eller enligt nationell rätt.

Prövning i sak

Skogsstyrelsen anser att avverkning på de två aktuella områdena inte kan nekas med stöd av 18 § SvL eftersom en sådan avverkning inte kan anses vara *oförenlig* med intressen som är av väsentlig betydelse för naturvården eller kulturmiljövården.

Skogsstyrelsen anser att förvaltningsrätten har gjort en felaktig bedömning dels genom att inte grunda sitt avgörande på riktiga antaganden om förutsättningarna i målet, vilket har medfört att målets komplexitet inte tillräckligt har belysts (se ovan under Skälen för prövningstillstånd), samt dels genom att tillämpa 18 § SvL på ett sätt som inte kan anses vara syftet med lagstiftningen.

Tillämpning av 18 § SvL

Enligt 18 § SvL får tillstånd till avverkning inte ges om avverkningen är oförenlig med intressen som är av väsentlig betydelse för naturvården eller kulturmiljövården.

Skogsstyrelsen anser att regeln endast är avsedd att utlösas i mycket speciella fall. För detta talar begreppen ”oförenlig” och ”av väsentlig betydelse”, där särskilt det förra får anses markera en mycket restriktiv tillämpning. Regeln ska användas när en avverkning bedöms så ”oförenlig” med exempelvis naturvårdens intressen att den inte kan tillåtas och ett mer permanent långsiktigt skydd i form av naturreservat eller biotopskydd av något skäl inte behövs eller kan tillskapas.

Av förarbeten framgår följande.

Skogsvårdsstyrelsen skall alltså kunna avslå en ansökan om tillstånd till avverkning, inte bara när återväxten inte kan tryggas, utan också om styrelsen finner att avverkningen inte går att förena med intressen som är av väsentlig betydelse för naturvården eller kulturmiljövården. Bestämmelsen skall ses som ett komplement till naturvårdslagens regler om naturreservat och naturvårdsområde samt till föreskrifterna i 20 § andra stycket naturvårdslagen om befogenhet för länsstyrelsen att meddela förelägganden i syfte att begränsa eller motverka skador på naturmiljön av arbetsföretag. Jag vill här framhålla att det fortfarande finns områden kvar som bör skyddas genom reservat. Om det t. ex. blir fråga om att skydda större sammanhängande områden som är betydelsefulla för naturvården bör naturreservatsinstitutet i stället tillämpas. Är det frågan om ett tillgodoseende av utpräglat lokala friluftsintrassen bör även i det fallet naturreservatsinstitutet komma till användning och då genom kommunens försorg. Det ligger i sakens natur att en skogsvårdsstyrelse som överväger att vägra en avverkning av naturvårds- eller kulturmiljövårdsskäl samråder med länsstyrelsen så att det blir klarlagt om det ena eller andra institutet bör användas (prop. 1990/91:3 s. 45).

Av ovanstående framgår alltså att 18 § SvL ska ses som ett komplement till områdesbestämmelserna i 7 kap. MB samt samrådsbestämmelsen i 12 kap. 6 § MB.

Förvaltningsrätten har i sitt avgörande anfört att ”Lagstiftarens mening med 18 § skogsvårdslagen var inte att ersätta miljöbalkens bestämmelser om naturvårdsområden utan att komplettera dem.” Skogsstyrelsen håller helt med förvaltningsrätten i denna bedömning. På det sätt som förvaltningsrätten tillämpar 18 § SvL blir dock resultatet så att 18 § SvL ersätter områdesbestämmelserna och inte kompletterar dem. Av förarbetena framgår att om det blir fråga om att skydda större sammanhängande områden som är betydelsefulla för naturvärden bör naturreservatsinstitutet tillämpas – inte 18 § SvL. Även av detta följer att 18 § inte ska ersätta områdesbestämmelserna utan komplettera dem. Skogsstyrelsens bedömning är att 18 § SvL kompletterar områdesbestämmelserna på så sätt att bestämmelsen ska användas när en avverkning bedöms så ”oförenlig” med exempelvis naturvårdens intressen att den inte kan tillåtas och ett mer permanent långsiktigt skydd i form av naturreservat eller biotopskydd av något skäl inte behövs eller kan tillskapas. Något som även talar för att lagstiftarens syfte med lagstiftningen stämmer väl överens med hur Skogsstyrelsen tillämpar bestämmelsen är att ett nekat tillstånd inte ger området ett formellt långsiktigt skydd. Bland annat kan ett område även efter ett nekat avverkningstillstånd avverkas på ett sätt som främjar skogens utveckling, exempelvis genom gallring, eftersom sådan avverkning inte kräver något tillstånd. Vidare talar för detta även det faktum att miljönyttan inte heller kan anses stor i förhållande till kostnaderna eftersom den sökande ska ersättas för den skada beslutet har till följd men beslutet ger inte området något formellt skydd fastän rätten till ersättning ligger i nivå med ett sådant.

En bedömning enligt 18 § SvL ska göras med en helhetssyn på det landskap där avverkningen är planerad. I en sådan bedömning bör också graden av områdesskydd enligt miljöbalken, liksom frivilliga avsättningar av fjällnära skog i ett landskapsperspektiv, ingå. Det kan naturligtvis tänkas att en enskild planerad avverkning, sedd för sig själv, kan vara så ”oförenlig” med naturvårds- och kulturmiljövårdsintressena att den inte kan tillåtas. En sådan hantering av avverkningstillstånd skulle dock bli orimlig med hänsyn till att skog i det fjällnära området generellt hyser stora naturvärden och i princip inga avverkningstillstånd skulle kunna meddelas. Detta kan inte anses vara lagstiftarens syfte som särskilt lyfter fram att i och med denna bestämmelse blir naturvårds- och kulturmiljövårdsintressena jämställda med skogsbrukets intressen (prop. 1990/91:3, s. 46).

Förvaltningsrätten har även funnit att ”Länsstyrelsen har i yttrande avstyrkt en avverkning, men har inte gett området något formellt skydd. Detta i sig hindrar inte Skogsstyrelsen från att använda 18 § SvL [...] Naturreservatsinstitutet bör vidare tillämpas för att skydda större och sammanhängande områden som är betydelsefulla för naturvärden. De aktuella områdena består av två osammanhängande områden om vardera 20 hektar. Det är alltså fråga om mindre områden med betydelsefull och skyddsvärd natur.” Att länsstyrelsen inte har beslutat om formellt skydd torde inte heller medföra en skyldighet för Skogsstyrelsen att använda 18 § SvL eftersom bestämmelsen inte ska ersätta områdesskyddsbestämmelserna utan komplettera dem. Det är inte heller endast fråga om två mindre osammanhängande områden, det har de blivit på grund

av tillämpning av 18 a § SvL samt de till bestämmelsen hörande allmänna råden. Det är här fråga om ett större sammanhängande område som två gånger undantagits vid bildande av två olika naturreservat. Tilläggas bör att naturreservat, nationalparker och naturvårdsområden oftast består av relativt små områden. Siffror från Naturvårdsverket och Statistiska centralbyrån visar att omkring 60 procent av dessa skyddade områden är mindre än 100 hektar, medan 2,7 procent är större än 5 000 hektar. Ungefär 20 procent av områdena är mindre än 20 hektar och omkring 50 procent är mindre än 50 hektar. Även när det gäller skydd av skogsmark finns flera naturreservat instiftade, både från 1990-talet som under 2000-talet som är mindre än 20 hektar, både i norra som i södra Sverige, se Statistiska centralbyråns publikation M141 Skyddad natur, främst s. 16, [bilaga 1](#) samt utskrifter från Kartverket skyddad natur, Naturvårdsverkets hemsida, [bilaga 2](#). Biotopskydd kan inte beslutas på området eftersom det av Skogsstyrelsens allmänna råd till 7 kap. 11 § MB framgår att med mindre mark- eller vattenområden bör avses områden som normalt inte överstiger 20 hektar. Mark- och miljödomstolen har dessutom i dom den 13 juni 2011, målnr 8789-10, fastställt att utgångspunkten måste vara att hela det område som är skyddsvärt ska omfattas av ett biotopskydd. I dessa fall är områdena (det vill säga hela området som omfattas av naturtypen) alldeles för stora, se karta [bilaga 3](#).

I arbetet med formellt skydd av skog har staten undantagit skog ovanför den fjällnära gränsen och det fjällnära området omfattas inte av arealmålet i miljömålet Levande Skogar (proposition 2009/10:155). Detta beror bland annat på att stora arealer redan omfattas av ett skydd inom det fjällnära området. Exempelvis är drygt 50 procent av den produktiva skogsmarken inom det fjällnära området i Norrbottens län formellt skyddat. Detta innebär att Skogsstyrelsen tills vidare har valt att inte prioritera detta område i sitt arbete med formellt skydd eftersom behovet är större nedanför den fjällnära gränsen. Av den regionala strategin för arbetet med Levande Skogar, beslutad av Skogsstyrelsen och Länsstyrelsen i Norrbottens län, ska skyddet av skog huvudsakligen ske i kust- och mellanbyggd i norra Sverige. Exempelvis är endast 2 procent av den produktiva skogsmarken nedanför den fjällnära gränsen i Norrbottens län skyddad se Formellt skyddad skog i Norrbottens län s. 4-5, [bilaga 4](#). Av den bilagda kartan, [bilaga 3](#), framgår att Änokdeltat omgärdas av två naturreservat och en nationalpark. Naturreservaten Kamajokk, 613,5 hektar och Kvikkjokk-Kabla fjällurskog, 49 104,2 hektar samt nationalparken Sarek, 198 465,6 hektar.

De två aktuella områdena på 20 hektar innehåller höga naturvärden och i området finns rödlistade arter. På det ena området finns en registrerad nyckelbiotop på ca 9,5 hektar och på det andra området är den registrerade nyckelbiotopen större än området som omfattas av den aktuella avverkningsansökan. Mycket talar för att naturvärdena håller nyckelbiotopskvalitet på en betydligt större areal, även om Skogsstyrelsen ännu inte har gjort en fullständig inventering av området. Skogsstyrelsen har också vid samrådet skriftligen meddelat att myndigheten anser att nyckelbiotoperna inte bör avverkas. Med anledning av 18 a § SvL kan tillstånd till avverkning på en sammanhängande yta större än 20 endast ges om det finns särskilda skäl för det, vilket är anledningen till att Skogsstyrelsen inte gav tillstånd till mer än 20 hektar, på vardera område, trots att den ena ansökan avsåg 35 hektar. Dessutom framgår det av de all-

männa råden att det bör finnas skog som utgör minst en behandlingsenhet eller ett större skogsklätt impediment mellan två hyggen på en brukningsenhet. Därutöver har Skogsstyrelsen villkorat tillståndet på så sätt att ca 1,4 hektar respektive 1,7 hektar ska sparas av hänsyn till naturmiljön, vilket enligt Skogsstyrelsens bedömning är maximalt vad som kan krävas utan att pågående markanvändning avsevärt försvåras, se beräkning bilaga 5. Skogsstyrelsen har i tillståndet angivet vilka områden som inte får avverkas. Skogsstyrelsen har därutöver beslutat om ställande av säkerhet för återväxtåtgärderna.

Området har höga naturvärden och ur ett strikt miljöperspektiv ser gärna Skogsstyrelsen att området lämnas orört. Vid en samlad bedömning anser dock Skogsstyrelsen att – med hänsyn till de stora arealerna skyddad mark i området, begränsningarna genom att tillstånden endast omfattar 20 hektar med minst en behandlingsenhet emellan, att tillstånden är villkorade med hänsyn till naturvärden samt att krav på säkerhet för återväxtåtgärder har ställts i tillstånden – avverkning på de aktuella områdena inte kan anses så oförenlig med intressen som är av väsentlig betydelse för naturvärden och kulturmiljövården att tillstånd kan nekas med stöd av 18 § SvL.

Monika Stridsman
Generaldirektör

Emma Johansson
Verksjurist

Bilaga

- 1 Statistiska centralbyråns publikation M141 Skyddad natur den 31 december 2010, korrigerad version 2011-10-18.
- 2 Utskrifter från Naturvårdsverkets Kartverktyg skyddad natur
- 3 Karta över området.
- 4 Formellt skyddad skog i Norrbottens län
- 5 Beräkning av intrångsbegränsning